

@ Orchard Literary Agency

@ Orchard Literary Agency

Vadadi Adrienn

Kicsimackó a Balatonon

@ Orchard Literary Agency

Vadadi Adrienn

Kicsimackó a Balatonon

Egri Mónika rajzaival

ISBN 978-963-587-177-3

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2022-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Vadadi Adrienn, 2022
Illusztráció © Egri Mónika, 2022
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2022

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Győri Hanna
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea
Tördelő: Gráf Dóra

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Vezérigazgató: Balizs Attila
www.dabasinyomda.hu

Sátor

A mackócsalád megérkezett. Mackópapa leparkolta az autót, mackómama kikászálódott a hátsó ülésről, Kicsimackó pedig bukfencezett egyet.

– Felferem a sátrat! – kiáltotta, azzal nekiveselkedett, hogy a nagy csomagot kiráncigálja a csomagtartóból.

– Segítetek! – ajánlotta mackópapa.

– Egyedül akarom! – jelentette ki Kicsimackó, és nyögve, szuszogva, nagy nehezen kivarázsolta a nehéz pakkot az autóból.

Lehúzta a cipzárt, és a fűre zuttyantott mindent, amit csak a táskában talált. A sátor a madzagaiba gabalyodva, nagy összevisszaságban hevert a lábánál.

– Meg kell keresni a bejáratát! – mondta mackómama, miközben felfújta a matracokat.

De Kicsimackó nem törődött a bejáratával, megragadta a kupacot, és csak úgy immel-ámmal kiigazította a talajon. A sátoztartó rudak következtek. Kicsimackó kidugott nyelvvel, nagy szakértelemmel illesztgette őket össze. Egyiket a másik után, a másikat az egyik után. Ám ahogy a sátorrudak nőttek, egyre csak nőttek, folyton beleakadtak valamibe! A fa törzsébe, az autó mellett sorakozó hálósákba, bőröndökbe.

– Vacak rudak! – mérgelődött Kicsimackó, de akkor sem hagyta, hogy bárki segítsen.

Amikor a rudak úgy-ahogy becsúsztak a helyükre, Kicsimackó megmarkolta a cölöpöket. A cölöpverést nagyon élvezte! Egyet kalapált ide, egyet taposott oda, míg az egész környéket körbe-körbe nem cölöpölte! Akkor aztán ránézett a sátorra, kinyújtózott, és elégedetten így szólt:

– Költözzünk be!

– Csak előbb egy kicsit megigazítom a sátrat, hogy mi is beleférjünk mackómamával! – brummogta mackópapa.

Amíg mackómama a Balaton felé fordította a bejáratot, és mackópapa a helyére rakta a rudakat, megfeszítette a madzagokat, Kicsimackó összeeszkábált egy újabb sátrat Dugó néninek és Dugó bácsinak.

Pliccs-placcs-ploccs!

A Balatonban sokan pancsoltak. Borz karúszóval tempózott, Vidra a hátán úszott, Béka a mólóról ugrándozott. Pliccs-placcs-ploccs! Kicsimackó egyik mancsában vízipisztollyal, másik mancsában kisvödörrel, derekán úszógumival megállt a nádas szélén, onnan figyelte őket.

– Gyere – mondta mackópapa –, menjünk be mi is a vízbe!

Kicsimackó először hátrébb lépett, aztán még hátrébb, végül megmarkolta mackópapa mancsát, és azt dörmögte:

– Inkább majd holnap fürdök!

De mackópapa beleállt a vízbe, onnan hívogatta Kicsimackót, hogy ő is menjen bele. Kicsimackó közelebb merészkedett. Megigazította a derekán az úszógumit, azután óvatosan, nagyon óvatosan beledugta a Balatonba a legkisebb lábujját.

– Hideg! – rázkódott meg.

– Majd megszokod! – legyintett mackópapa, és rálöttyintett Kicsimackó tappancsára egy kis vizet.

Már nem is volt olyan hideg. Mackópapa újra hívta Kicsimackót a vízbe, de ő csak a buksiját rázta.

– Nem megyek! Nem megyek!

– Vigyázok rád – ígérte mackópapa.

Ám akkor Béka ugrott egy nagyot a stégről, és placcs! A víz csapódott, ploccs! Kicsimackó pedig felvisított:

– Jaj! – és sikított: – A szemem! –, és toporzékolt: – Csípi! Csípi!

Mackópapa kitörölte Kicsimackó szeméből a vizet.

– Ez a béka olyan vad! – hüppögte Kicsimackó panaszosan.

Aztán mielőtt Béka újra ugrott volna, Kicsimackó ráspriccelt a vízipisztolyával. Békának megtetszett a játék. Újra ugrott, de úgy, hogy jól lefröcskölje Kicsimackót, fröccs! Kicsimackó löttyintett a vödörrel, lötty! Spricc ide, loccs oda, pliccs, placcs, ploccs! Addig-addig, mígnem Kicsimackó pocakjáig ért a Balaton!

Alvás

A mackócsalád aludni készülődött. Mackópapa fújt egy kis levegőt mindegyik matracba, mackómama kinyitotta a hálósákókat. Kihessegették a szúnyogokat, behúzták a sátor cipzárját, és kikapcsolták a zseblámpát. Egészen sötét lett. Csak a közelben sétálgató szentjánosbogarak fénye szűrődött be. Kicsimackó egyik mancsába szorította Dugó nénit, a másikba Dugó bácsit, mackómama pedig mesélt. A mese végén Kicsimackó kapott egy-egy pusztit.

– Jó éjszakát! – dünnyögte mackópapa.

– Szép álmokat! – súgta mackómama.

Ám Kicsimackó nem aludt el. A sátorban olyan furcsa volt minden. Szűk a hely, jöttek-mentek a fények, és kintről különös hangok szűrődtek be.

– Szuszog a matrac! – szólalt meg Kicsimackó.

– Majd nem fog szuszogni – dörmögött mackópapa –, ha nem forgolódsz annyit.

– A szentjánosbogarak pont a szemembe világítanak! – nyafogott Kicsimackó.

– Ha becsukod a szemed – ásított mackómama –, nem fogod látni.

– De mi ez a motoszkálás? – hegyezte Kicsimackó a fülét.

– Csak a sünök tesznek-vesznek. Biztos egy szép almát találtak, azzal bíbelődnek.

Kicsimackó a gondolataiba mélyedt. Elgondolkodott a matracsuszogáson, eltűnődött a szentjánosbogarakon, elmélázott az almával fontoskodó sündisz-nókon. Aztán eszébe jutott valami. Egy nagyon ijesztő valami.

– Mi lesz, ha jön a farkas? – ült fel hirtelen.

– Akkor én felhúzzom a cipzárt – dörmögte mackópapa –, kiállok a sátor elé, megdöngetem a mellkasom, és azt kiáltom: El innen, te farkas! – brummogta félelmetes hangon.

Kicsimackó befészkelte magát mackópapa karjába, tappancsait rátette mackómamára, megmarkolta Dugó nénit és Dugó bácsit, becsukta a szemét, elnyújtózott, és már szundikált is.

Béka-vidra-halacska!

Kicsimackó belemerítette Dugó nénit és Dugó bácsit a Balatonba. Nem süllyedtek el! Dugó néni a hátára fordult, a hasát süttetve lebegett a vízben. Dugó bácsi vidáman lubickolt, egyszer fent, máskor lent.

– Engem is megtanítasz úszni? – fordult Kicsimackó mackópapához.

– Hogy szeretnél úszni? – kérdezte mackópapa. – Háton, mint a vidra? Hason, mint Béka? Vagy víz alatt, mint a hal?

Kicsimackó elgondolkodott. A békaúszás tűnt a legbiztonságosabbnak, azt választotta. De amikor mackópapa kézen fogta a kis bocsot, hogy mackómamával együtt a mélyebb vízbe sétáljanak, Kicsimackó megtorpant.

– Jó lesz itt a kicsi vízben is! – brummogta.

– Sekély vízben nem lehet úszni! – felelte mackópapa.

– Előbb megtanulok itt – mondta Kicsimackó –, aztán majd begyakorlom ott! – mutatott a messzi-messzi bójákhoz.

Mackópapa hiába kérte, kérlelte, hogy legalább a pocakjukig menjenek be, Kicsimackó csak azért is lehasalt mackómama lába mellé a bokáig érő vízben.

– Hát jó – ült le hozzá mackópapa, azzal mancson ragadta Kicsimackót.

– Szívecske-pihenő! Szívecske-pihenő! – mutatta a kartempót.

Kicsimackó két karja csinos kis szívecskéket rajzolt a Balatonba.

Azután a lábtempó következett. Mackópapa azt is megmutatta, hogyan kell.

– Békaláb-siklás! Békaláb-siklás! – tempózott Kicsimackó tappancsaival.

Kis idő múlva Kicsimackó már úszott is!

– Szívecske-pihenő-békaláb-siklás! – kalimpált.

Aztán a hátára fordult, hogy kipróbálja a vidraúszást. Hadonászott a karjával, csobogott a lábával. Amikor pedig megjött a bátorsága, bedugta a víz alá a buksiját! Szép nagy buborékot fújt a Balatonba. De mielőtt újra lebukott volna, felnézett mackómamára:

– Nézd, mama! Én vagyok a béka! Meg a vidra! Most pedig a halacska!

Palacsinta

Mackómama Kicsimackó kedvéért paprikás krumplit főzött ebédre. Mackópapa kis tüzet rakott, megpucolta, felvágta a hagymát, a krumplit, a paradicsomot, a paprikát. Mackómama szóta, borsozta, és amíg Kicsimackó a homokozóban játszott, szorgalmasan kevergette-kavargatta az ebédet. A szomszédban borzék nyárson sütögettek. Főtt kukoricát, erdei gombát, kis kolbászkákat, szalonnát. A finom illat belengte a környéket. Amikor elkészült a paprikás krumpli, mackómama megterítette a sátor előtti kisasztalt. Mackópapa három fatöknöt gurított oda székeknek, majd szólt Kicsimackónak, hogy mosson kezet. Borzék nem ültek asztalhoz. Ahogy megsültek a finom falatok, úgy, ahogy voltak, a tűz körül állodgálva belakmároztak. Hamar megtelt a bendőjük, a borzgyerekek már szaladtak is palacsintáért. Mire Kicsimackó asztalhoz ült, ők már a csemegét falatozták.

– Jó étvágyat! – mondta mackómama.

– Meglesz! – simogatta meg a pocakját mackópapa.

Egyedül Kicsimackó nem szólt semmit, csak turkálta az ételt, bele sem kóstolt a paprikás krumplibába.

– Egyél, mert kihűl! – szólt mackópapa.

– Én inkább palacsintát akarok – dörmögte Kicsimackó.

– Reggel azt kérted, paprikás krumpli legyen ebédre! – emlékeztette a kicsi bocsot mackómama.

– De most inkább palacsintát kívánok! – sóhajtott Kicsimackó, és Borz felé sandított.

– Előbb edd meg az ebéded rendesen – kérte mackómama –, ha már én rendesen megfőztem!

Kicsimackó ímmel-ámmal belekanalazott a paprikás krumplibába, és bekapott egy falatot. Ízlett neki, pont olyan volt, amelyet reggel kigondolt. Aztán kanalazott még egyet és még egyet, harapott hozzá kovászos uborkát és finom puha kenyeret. Mikor pedig elfogyott, már szaladt is a palacsintáért. Mackómama vett neki túrósat, lekvárosat és kakaósat is.

Horgászás

A mólón horgászok pecáztak. Kicsimackó szerette nézni őket. Ahogy felakasztják a kukoricacsalit a horogra, ahogy messzire lendítik a Balatonba, ahogy ha kapás van, addig küzdenek, addig ügyeskednek, míg ki nem fogják a halakat. Kicsimackó elővette a zsebpecáját. Letekerte a damilját, és horogra való után nézett. Az uzsonnára kapott kenyér éppen megfelelt! Letépett egy darabkát, galacsinná gyúrta, és ráakasztotta a horogra csalinak. Azután lecövekelt Vidra bácsi mellé, és belógatta a zsebpecáját a Balatonba. Ültek egymás mellett, de nem szóltak egy szót sem, hogy el ne ijesszék a halakat. Kis idő múlva Vidra bácsinak kapása volt. A horgászbotja úszóját vadul rángatta egy hal. Vidra bácsi belekapaszkodott a botba, és addig ügyeskedett, tekerte az orsót, míg közelebb húzta a halat a mólóhoz. Akkor aztán alányúlt a hálóval, és kiemelte a fogást a Balatonból. Szép sárgászöld hal volt, csak úgy ficánkolt a szárazon! Ám Vidra bácsi ahelyett, hogy a vödörbe tette volna, fogta, cuppantott egy cuppanóst az orrára, és visszadobta a Balatonba.

– Miért dobtad vissza? – nézett rá Kicsimackó csodálkozva.

– Ez egy compó volt – felelte Vidra bácsi –, a halak doktora.

– Doktor bácsi? – hökkent meg Kicsimackó, mert nem látott a halon semmi orvososat.

– Az ám! – bólintott Vidra bácsi. – Úgy tartják az öregek, ha elúszik egy sebesült hal mellett, meggyógyítja a sebeket. Így hát visszadobtam, szükség lehet még rá a Balatonban!

Kicsimackó és Vidra bácsi tovább üldögéltek a mólón. Bámulták a vizet, lógatták a pecájukat, és nem szóltak egy szót sem. Vidra bácsinak megint kapása volt. Kicsimackó irigykedve figyelte, ahogy nagy küzdelem árán megint kifogott egy halat. Csak most egy hatalmas pontyot! De lám, azt is visszadobta! Kicsimackó sehogy sem értette a dolgot.

– Horgászszabály – magyarázta Vidra bácsi –, hogy a méteres pontyokat vissza kell dobni a Balatonba!

Akkor Kicsimackó zsebpecája is mintha megmozdult volna. Kicsimackó felugrott, de a horog végén csak a csali himbálózott. Ám mielőtt Kicsimackó vidra bácsi mellé huppant volna, azt mondta:

– Csak egy kis ebihal volt! Elengedtem, hadd nőjön nagyobbra!

Ki a vízből!

Kicsimackó egész délelőtt Borzzal, Vidrával és Békával pancsolt a Balatonban. Amikor már nagyon tűzött a nap, a mamák kihívták a gyerekeket a vízből.

- Csak egy utolsó ugrás! – ugrott fejest Béka a mólóról.
- Csak még egy kicsit! – kurjantotta Kicsimackó.

Vidra lebukott a víz alá, egyedül csak Borz fogadott szót. Kitocsogott a partra, megrázta a bundáját, és egy nagy doboz mézes puszedlivel befeküdt az árnyékba. Vidra a víz alatt úszott a mamájához. Kicsimackó és Béka kettesben maradtak. Ám hiába szóltak a mamák, Béka ugrott még egy utolsót, aztán még egy utolsó-utolsót, és még egy utolsó-utolsó-utolsót.

- Gyere ki! – brekegte a mamája.
- Mindjárt! – tempózott Béka.
- Meddig várjátok még? – vartyogott a mamája.
- Ezer évig is! – heherészett Béka.
- Gyere ki, ha mondom! – kuruttyolt mérgesen békamama.
- Majd ha fagy! – felelte a porontya.

Kicsimackónak megtetszett Béka szófogadatlansága. Így hát ő is kiszaladt a partra, hogy mackómamát nagy ívben kikerülve újra belesobbbanjon a Balatonba.

- Gyere ki! – kiáltott mackómama utána.
- Mindjárt! – rikkantotta Kicsimackó Békát utánozva.
- Ki a vízből! – dörmögte mackómama.

– Majd ha fagy! – felelt Kicsimackó, és Békával viháncolva fröcskölni kezdték egymást.

Aztán Béka úgy döntött, beúszik a bójához. Mivel Kicsimackó egyedül maradt, megunt a fürdést, és kicsattogott mackómamához. Az árnyékban mackópapa keresztrejtvényt fejtett, mackómama újságot olvasott, egyedül csak Kicsimackó nem fért a bundájába.

- Hintázzunk! – ugrott mackómama elé.
- Csak előbb egy kicsit még olvasok! – felelte mackómama, és lapozott.
- De én most akarok! – akaratoskodott Kicsimackó.
- Mindjárt! – brummogta félvállról mackómama, és tovább olvasott.
- Mikor megyünk mááár? – óbégatott Kicsimackó.
- Majd ha fagy! – brummogta mackómama, és elmerült az újságjában.

Borongós idő

Egész éjjel esett. Borongós idő volt, nem lehetett strandolni. Kicsimackó kedve is borús volt. Orrát lógatva masírozott fel s alá a sátrak között.

– Milyen unalmas! – rúgott odébb egy faágat. – Még fürödni sem lehet! – förmedt rá egy tócsára –, a hinta is csupa vizes, a homokozó meg egy merő sár!

Aztán elsétált borzék sátra mellett. Fülelt, hátha ébren találja barátját. De borzék kihasználták a csapnivaló időt, húzták a lóbőrt, ki sem bújtak az ágyból. A sátrukból csak hortyogások hallatszódtak szép egymásutánban.

– Hrrrr-hrrrr! Pffff-pffff! Pityipű!

– Lusták! – vetette oda bosszúsan Kicsimackó, és odébbállt.

Elnézett a part felé, hátha ott találja Vidrát. De nemhogy Vidra nem volt sehol, még a kacsák, a hattyúk sem bújtak elő a nádasból. Kicsimackó meglátta Békát. Béka meleg pokrócba burkolózva, mozdulatlanul gubbasztott egy kövön.

– Mit csinálsz? – érdeklődött Kicsimackó.

– Ülök – brekkentette Béka kurtán.

És mivel többet nem árult el, Kicsimackó fogta magát, és viasszétált a sátorhoz. Mackómama kakaót főzött, mackópapa a bicskájával farigcsált. Kicsimackó leült közéjük, és nagy bánatában a földet rugdosta. Akkor mackómama csordul-tig töltötte a bögréket kakaóval, és azt kérdezte:

– Ki szereti-ki szereti a habos kakaót?

Mackópapa a magasba lendítette a mancsát, de Kicsimackó csak a vállát rándította meg.

– Ki szereti-ki szereti – folytatta mackómama – a sátorban kártyázást?

Mackópapa újra égnek emelte a karját, de Kicsimackó csak a földet rugdosta tovább.

– Ki szereti-ki szereti – vette át a szót mackópapa – a hajókázást?

Kicsimackó fel sem nézett, úgy kérdezte:

– Ebben a pocsék időben?

– Mit bánják a hajók a ronda időt! – legyintett mackópapa, azzal megmutatta Kicsimackónak, mit farigcsált.

Egy helyes kis vitorlás volt a tenyerén. Kéregből volt a teste, falevélből a vitorlája, botocskából a kormányja. Kicsimackó felugrott. Mackópapával megkeresték a legnagyobb tócsát, Dugó nénit és Dugó bácsit beleültették a kishajóba, és addig fújták a vitorláját, míg el nem érte a túlsópartot. Akkor aztán visszafordították, és egy hosszú bottal újra átterelték a tócsán. Ide-oda, oda-ide! Mire háromszor megtették az utat, már jött Vidra is, odaugrált Béka, és előkocogott Borz. Nem kellett sok, és akkora hajóforgalom kerekedett a tócsán, mint szép időben a Balatonon!

Hajókázás

A mackócsalád délelőtt hajókázni volt. Nagy, kétemeletes katamaránnal szelték át a Balatont. Kicsimackó mindenre, de mindenre kíváncsi volt! Figyelte, hogyan fut ki a katamarán a kikötőből, hogyan tekeri fel a matróz a hajókötelet, megcsodálta, ahogy a hajócsavar felhabosítja a vizet. Aztán felszaladt a felső fedélzetre, hogy kiderítse, hova van a hajókürt felszerelve. Integtetett a kapitánynak, aki cserébe odahívta magához, és megengedte, hogy Kicsimackó megfogja a kormánykereket. Kicsimackó olyan ügyesen kormányozta a hajót, hogy a kapitány mancsot rázott vele, és odaadta Kicsimackónak a sapkáját emléke.

Délután aztán Kicsimackó hajóskapitányosat játszott. A gumimatrac volt a hajó, mackópapa a legénység, ő pedig a kapitány. Ült a matrac elején, fején kapitányos sapkával, pocakján úszógumival, és onnan vezényelte mackópapát.

– Tratatata! – kürtölt a hajókürt hangján. – Indulás!

Mackópapa felhasalt a matrac végére, és nagy lábsobogással megindította a katamaránt.

– Teljes gőzzel előre! – kiáltott újra Kicsimackó, és amikor irányt akart váltani, megtekerte a hasán az úszógumit.

Így kerülgették a fürdőzőket jobbról-balról, balról-jobbról, mígnem Kicsimackónak újabb ötlete támadt.

– Kellene egy nád zászlónak! – szólt hátra mackópapának.

Mackópapa célba vette a nádat. A kis katamarán elérte a sást. Kicsimackó nagyot kürtölt:

– Tratatata! – és a matracról egyensúlyozva próbálta elérni a legesleghosszabb nádat.

Ám a matrac megbillent, Kicsimackó a vízbe pottyant, a kacsák hangosan hápogtak.

– Háp-háp-háp!

Kicsimackó fején hínárkoszorúval, megilletődve bukkant ki a vízből. Szégyenlősen pislogott hol a kacsákra, hol pedig mackópapára.

– Kihápoztak a kacsák! – szipogta mackópapának.

– Talán csak nem tetszik nekik, hogy a fészük közelében lármát csapsz! – gondolkodott el mackópapa.

– Akkor – súgta Kicsimackó – irány a part! Ott is láttam egy nagyon jó kis nádat, pont jó lesz zászlónak!

Kicsimackó visszamászott a matrakra, megigazította a pocakján az úszógumit, a katamarán irányt váltott, és homlokegyenest a partra csobogott. Ott aztán a kapitány megkereste a letört nádat, és a magasban lengette, miközben újra körbehajózták mackópapával a strandot.

Irkafirka

A Balatonon nem kell ebéd után aludni, csak csendespihenőzni. Olyankor a mackócsalád bekuckózik a sátor melletti árnyékba, és mackómama mesél Kicsimackónak. A mese végén mackómama és mackópapa elbóbiskol egy kicsit, Kicsimackó pedig mellettük heverészik, és Dugó néniével meg Dugó bácsival játszik. Magasba emeli a lábát, azokon kell Dugó néniéknek hegyet mászni.

– De magas ez a hegy! – nyögdécselte Dugó néni.

– És csúszós is! – csúszott meg Dugó bácsi.

– Jaaaj! – bucskáztak le az aljára mindketten, hogy aztán újra és újra felkapaszkodjanak a hegy tetejére.

Amikor Kicsimackó megunt a játszást, halkan, hogy mackómama meg ne hallja, felült. Megkereste a zsírkrétákat, és rajzolgatni kezdett. Szép színes karikákat rajzolt. Pirosakat, kékeket, sárgákat.

Egyszer csak felbukkant Béka. Odaugrott Kicsimackó mellé. Látva Kicsimackó rajzát, megirigyelte a rajzolást. Meg is markolt egy zsírkrétát, és egy váratlan pillanatban ráhúzott Kicsimackó rajzára egy vonalkát.

– Naaaa! – húlt el Kicsimackó. – Mit csinálsz?

– Rajzolok – vonogatta a vállát Béka, és húzott egy újabb vonalkát.

– Megmondalak! – visított fel Kicsimackó.

Kicsimackó dúlt-fúlt, hőbörgött, méltatlankodott, Béka pedig egyre lelkesebben húzta és húzta a vonalkákat.

– Mi ez a veszekedés? – ébredt fel mackómama az óbégatásra.

– Béka összefirkálta a rajzomat! – háborgott Kicsimackó, és már majdnem összegyűrte a papírlapot, amikor mackómama szemügre vette a rajzot.

– Ha már úgyis kidobod – mondta Kicsimackónak –, hadd firkáljak én is egyet! Hadd nézzem csak! Vannak itt úszógumik – mutatott a színes karikákra –, aztán sűrű nádas – nézett a zöld vonalkákra –, már csak a fürdőzők hiányoznak – mondta, és kanyarított ő is egy firkát a rajzra.

Akkor Béka a firkának kezeket húzott, aztán lábakat is, de úgy, hogy jól belelógjanak a piros úszógumiba. Mackómama két szemet pingált rá, meg mosolygós száját, és már kész is volt a pancsoló békalány! Béka rajzolt egy újabb irkafirkát. Most mackómama rajzolt rá kócos bundát. Kicsimackó morcosan figyelte, mit csinálnak, de egyszer csak felkiáltott:

– Ez Borz! – Azzal ő is zsírkrétát ragadott.

Kidugott nyelvvel kanyarította a firkáját a papírra, Béka pedig rajzolta belőle a vízisiklót. Amíg mackómama újra lehuntya a szemét, lett irkafirka hattyú, irkafirka kacsák, irkafirka hullámok, de még két irkafirka jó barát is!

A kikötőben

A mackócsalád vacsora után kísétált a kikötőbe. Mackópapa szerette nézegetni a vitorlás hajókat, ahogy a mólóhoz kötve ringanak. A magas árbócokat, az összehajtogatott vitorlákat. Mackómama a portékákat szerette megcsodálni a bazárban. Felpróbálni egy csinos nyakláncot, megszaglászni a levendulaszappant, átlapozni a képeslapokat. De Kicsimackó csak ímmel-ámmal nézte meg a hajókat. Türelmetlenkedve húzogatta mackómamát a bazárban. Mert Kicsimackó a finomságokért volt oda! Igaz, jól bevacsorázott, de ahogy a kikötőbe értek, és a finom illatok megcsiklandozták az orrát, újra megkordult a pocakja.

– Hadd kóstoljam meg az égetett mandulát! – kérlelte mackómamát.

– Csak egy kicsikét abból a szép piros kolbászból! – vonszolta a pecsenyészhez mackópapát.

– Még sohasem ettem sztracsatellát! – nyafogott a fagyaltosnál.

Mit volt mit tenni, Kicsimackó kapott egy zacskóval az égetett mandulából, egy szálát a sült kolbászból, egy gombócot a sztracsatellából. Mire mindezt belakmározta, majd kipukkadt a pocakja! Mégis sóvárogva állt meg a következő bódénál.

– Vegyünk egy ilyen! – mutatott a kürtőskalácsra.

– Elrontod a hasad! – mondta mackómama, és nem állt kötélnek.

– Nem magamnak gondoltam – mosolygott a kicsi bocs mackómamára –, hanem neked!

- Köszönöm – rázta meg a fejét mackómama –, de nem vagyok éhes!
- A papa biztos megenné! – próbálkozott tovább Kicsimackó.
- Én úgy tudom, a papa nem szereti a kürtőskalácsot – felelte mackómama.
- De Dugó néni és Dugó bácsi szeretik ám nagyon! – győzködte mackómamát Kicsimackó.
- Dugó néni és Dugó bácsi? – nézett nagyot mackómama. – Nekik elég lesz egy morzsányi!

A kürtőskalácsostól kaptak is egy icike-picike darabot. Kicsimackó odaadta Dugó néniéknek, és amíg mackómamával végiglapozták a képeslapokat, mackópapával megcsodálták a vitorlás hajókat, mind a tíz ujjáról lenyalogatta a ráragadt cukrot.

Vízibicikli

Mackópapa bicikliket bérelt. Egyet magának, egyet mackómamának, egy kis pirost pedig Kicsimackónak. De Kicsimackó nem örült meg a bicikliknek, ő inkább strandolni akart.

– Biciklizzünk el a következő strandig, ott majd fürdünk! – ajánlotta mackópapa.

– Én a mi strandunkon akarok fürödni! – nyűgösködött Kicsimackó, de azért ímmel-ámmal biciklire szállt.

Elöl tekert mackópapa, hátul kerekezett mackómama, középen csalinkázott Kicsimackó. De alig jutottak el a kikötőig, Kicsimackó lefékezett.

– Megszomjaztam! – mondta, és elővette a kulacsot, hogy meghúzza.

Miután a szomját már oltotta, indulni kellett tovább. A bicikliúton sokan tekertek, de Kicsimackónak mégsem jött meg a kedve a biciklizéshez. Megint lefékezett.

– Nyom ez a vacak bukósisak! – rángatta meg a bukósisak csatját.

Mackómama megigazította a bukósisakot.

– Most már jó?

Mivel Kicsimackónak más nyavalya hirtelen nem jutott eszébe, fanyalogva újra felült a biciklire. Ám néhány méter után kiderült, hogy megfájdult a lába a tekeréstől.

– Kár – felelte mackópapa –, pedig úgy hallottam, hogy azon a strandon – mutatott a távolba – szuper vízibiciklik vannak!

– Vízibiciklik? – vidult fel Kicsi-mackó ábrázata, és már nem is fájt a lába annyira.

Nekilendült, repesztett, de úgy, hogy a következő strandig meg sem állt! Ott aztán átpattant a vízibiciklire, és egyedül kormányozta el mackómamát és mackópapát. El a bójáig, végig a nádas mentén, míg ki nem kötött a mólónál, hogy a mackócsalád csobbanhasson egyet. Hazafelé aztán tényleg megfájdult a lába, de ezt Kicsimackó valahogy már egyáltalán nem bánta!

Balatoni cicoma

Mackómama napozott. Kicsimackó kis vödörben hordta neki a vizet hűsítőnek.

– Egyet a tappancsodra – öntötte mackómama lábára az egészet –, hogy ne süljön meg!

– Egyet a mancsodra – hozta a következőt –, hogy le ne égjen!

– Egyet a buksidra – locsolt mackómama fejére –, napszúrás ellen!

– Egyet meg a pocakodra – billentette meg Kicsi-mackó a vödört, de mackómama felsikoltott:

– Azt már nem!

Mivel mackómamát már nem kellett tovább hűsíteni, Kicsimackó homokot bányászott a Balaton aljából, azt kenegette, mázolta, maszatotha mindenhová.

– Egy kicsit a tenyeredre pakolásnak, még egy kicsit a körmeidre körömlakknak, aztán meg a szádra rúzsnek!

– Nem-nem! – szorította össze mackómama a száját –, a rúzszt nem szeretem!

– Akkor hogy leszel szép, mama? – kérdezte Kicsimackó fontoskodva.

– Szép vagyok én rúzs nélkül is – bizonygatta mackómama.

De Kicsimackó nem hagyta annyiban a dolgot! Bukfencezett egyet, azzal viszszabillegett a Balatonhoz. Kihalászott egy marékra való hínárt, hogy feldíszítse vele mackómamát.

– Egyet a csuklódra karkötőnek, egyet a nyakad köré nyakláncnak, egyet a jobb füledre és egyet a balra, aztán egy szép csokorral a pocakodra! Most már szép lettél! – csodálta meg Kicsimackó a víztől csöpögő, sártól maszatos, csupa hínáros mackómamáját. – Egy szépséges vízi szörnyeteg!

Hol vagyok?

A strandon nagy a tömeg. A kánikula miatt mindenki fürödni akar. A mackócsalád is jó korán felkelt, megreggelizett, hogy a hőség előtt kiérjenek a partra. Mackópapa ment elől, hóna alatt a gumimatraccal, vállán jól megtömött strandtáskával. Mackómama mögötte az elemózsiás kosárral meg a napernyővel. Kicsimackó a menet végén kullogott. Útközben annyi érdekes dolgot látott, hogy lépten-nyomon megállt. Észrevett két szitakötőt a levegőben táncolni. Aztán bodobácsokat egy ház falán felmászni, és még egy üres csigaház is, amibe kicsi kavicsokat lehetett bedugni.

– Gyere már! – szuszogta mackópapa.

– Ne maradj le! – pihegte mackómama.

Ám pont egy hőlégballon lebegett át az égen, amit muszáj volt megcsodálni. Mire Kicsimackó felocsúdott, mackópapa és mackómama nem volt sehol. Csak strandolók jöttek-mentek, forgolódtak, nevetgéltek. Kicsimackó hiába meresztgette a szemét, csupa idegent látott, sem mackópapa, sem mackómama nem bukkant elő a tömegből. Kicsimackó nagyot nyelt. A szemébe könnyek gyűltek. Csak állt a forgatag közepén, és nem is tudta, mit csináljon! Már majdnem elpityeredett, amikor Sikló tekergett oda hozzá. Kérdőn nézett Kicsimackóra, mire ő vékonyka hangon azt mondta:

– Hol vagyok?

Amíg Sikló eltekerdőzött a vízhez, mindenkinek odasziszegte, hogy elveszett egy gyerek. Mackómama és mackópapa felkapta a fejét a hírre. Aztán meglátták Kicsimackót, tőlük alig néhány lépésnyire elanyátlanodva, elveszve.

- Halihó! – kiáltott oda mackópapa.
- Kicsimackóm! – tárta szét a karját mackómama.
- Itt vagyok! – iszkolt oda hozzájuk Kicsimackó. – Jaj, de jó, hogy megvagyok!

Képeslap

- A nagymama miért nem jött velünk a Balatonra? – kérdezte Kicsimackó.
- Nem hagyja otthon a veteményesét, locsolni kell a nagy meleg miatt – felelte mackómama.
- Akkor szóljunk neki – csillant fel Kicsimackó szeme –, hogy jöjjön csak el! Hozza magával a paprikát, az uborkát, a málnát, a barackot, amit csak akar, majd én locsolgatom a Balaton vizével!
- Mackómama elmagyarázta, hogy ha leszedjük a zöldséget, gyümölcsöt, már nem lehet újraültetni, meg kell enni.
- Akkor megeszem! – bukfencezett egyet Kicsimackó örömeiben.
- Azt is, ami még éretlen? – nevetett mackómama.
- Azt is! Csak jöjjön el nagymama!
- Kicsimackó és mackómama kísértáltak a kikötőbe. A bárban választottak egy szép képeslapot, olyat, amin az egész Balaton rajta volt. Mackómama megcímezte, Kicsimackó rajzolt rá. Hogy nagymama kedvet kapjon a strandoláshoz, lerajzolta óriás úszógumival, fején bűvárszemüveggel, rózsaszín fürdőruhában. Mackómamával vettek bélyeget a postán, és bedobták a képeslapot a postaládába. Azután Kicsimackó elkezdett várni. És hogy addig se unatkozzon, ugrabugrált, bukfencezett és hempergett.

Már jó előre örült a nagymamának! Épített neki homokvárat, gyakorolta a béka-úszást, és mindenkinek, de mindenkinek elmesélte, hogy a nagymamája jön hozzájuk vendégségbe. Este aztán Kicsimackó azt kérdezte:

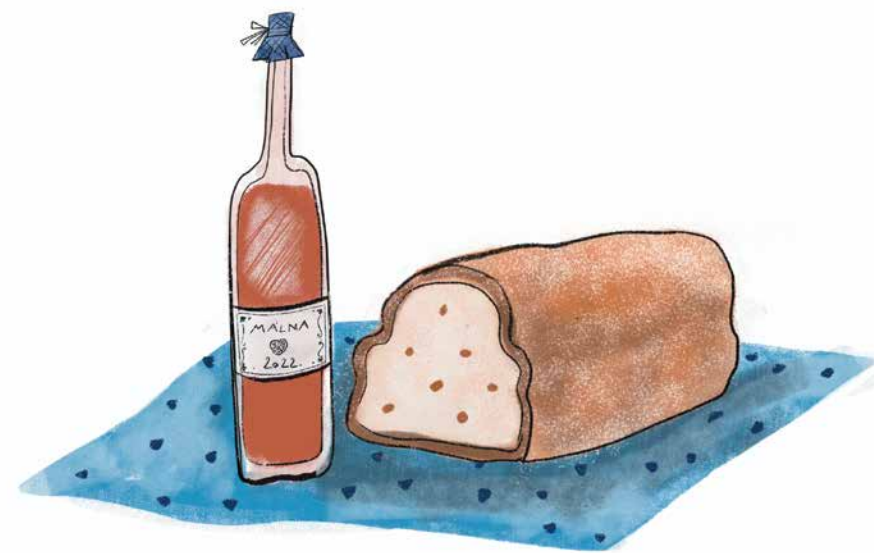
– Hol van már a nagymama? Mikor érkezik meg?

– A képeslapnak több idő kell, hogy nagymamához odaérjen – mondta mackómama.

Ám reggel aztán befutott a vonat. Leszálltak róla az utasok, és utolsóként nagy kosárral lekászálódott nagymama is.

– Mégis elhoztad a veteményest? – futott oda hozzá Kicsimackó.

– A veteményest rábíztam az esőre – ölelte át ugri-bugri unokáját nagymama –, de hoztam helyette málnaszörpöt és túrós kalácsot! No meg – kacsintott Kicsimackóra – a fürdőruhámat, hátha bemerészkedem a Balatonba!

A vihar

Kicsimackó és nagymama a Balaton-parton álltak. Fürödni készültek, ám fel támadt a szél, hullámosra fodrozta a Balaton vizét.

– Várjuk meg, míg elcsitul! – kérte nagymama, de Kicsimackó meg sem hallotta.

– Ez nem is Balaton, hanem a tenger! – kurjantotta, azzal nagymamát maga után húzva a vízbe trappolt.

Ráült az úszógumira, nagymama belekapaszkodott, így ringatóztak a hullámokon. Kicsimackónak nagyon tetszett a hullámozás! Amikor megunt a ringatózást, fejest ugrált a hullámokba. A szél csak fújt, egyre jobban fújt, a viharjelző sűrűn villogott. Sötét felhők gyülekeztek, a nap elbújt.

– Jön a vihar – mondta aggódva nagymama. – Menjünk ki hamar!

– Csak még egy kicsit – kurjantotta Kicsimackó –, nem jön az olyan gyorsan!

– De bizony, hogy gyorsan jön! – mondta nagymama. – A balatoni vihar nem móka!

Ekkor az előbb még oly játékosan hullámozó Balaton egy csapásra haragos, tajtékzó háborúvá változott! Úgy lökte, taszigálta a fürdőzőket, hogy Kicsimackó és nagymama alig tudtak kikecmeregni belőle. Nagymama összekapkodta a par ton az elrepült törülközőket, és kis unokájával egy tető alá menekültek. Az eső hangosan kopogott. A szél süvített. A fák hajlongtak, recsegték, az ágak letörtek, a Balaton vize kicsapott, és elárasztotta a fél strandot!

– Félek! És fázom is –
reszketett Kicsimackó. Nagymama átölelte.

– Hamarosan elmegy a vihar – súgta kisunokája fülébe.

Amikor az égzengés alábbhagyott és a felhőszakadás csepergésre váltott, Kicsimackó kimerészkedett a tető alól. A vihar nagy felfordulást hagyott maga után, de már nem volt mitől félni, minden csendes és békés volt. Kicsimackó kihívta nagymamát is a tető alól.

– Most az esőben fürödjünk – ugrabugrált nagymama körül –, ha már fürdőruhában vagyunk!

Tihanyi visszhang

A gyerekek a sekély vízben labdázta. Borz dobta Békának, Béka passzolta Vidrának, Vidra fejelte Kicsimackónak. Csak úgy repült a strandlabda! Egyszer csak Borz orrát megcsapta a lángosillat.

– Együnk lángost! – mondta a barátainak.

A többieknek nem volt kedvük kimenni a vízből, ezért Borzot küldték, hogy álljon sorba.

– Milyet vegyek? – kurjantott vissza a vízhez Borz.

– Sajtosat! – rikkantotta Béka.

– Sajtosat? – kérdezte Borz, mert a fülébe ment víztől nem hallotta jól, mit kiáltott Béka.

– Inkább tejfölöset! – harsogta Vidra.

– Tejfölöset? – tudakolta Borz.

– Sajtós-tejfölöset! – süvöltött át a strandon Kicsimackó, de mielőtt Borz visszakérdezhetett volna, Bagoly bácsi huhogott le a fáról.

– Mi ez itt, kérem, a tihanyi visszhang?

A gyerekeknek megtetszett, hogy „tihanyi visszhang”. Már folytatták is az oda-vissza kiabálást.

– Sajtosat! – így Béka.

– Sajtosat? – kérdezett vissza Borz.

– Tejfölöset! – rá Vidra.

– Tejfölöset? – értetlenkedett Borz.

– Sajtós-tejfölöset! – vihorászott Kicsimackó, és mire Borz sorra került, teljesen összezavarodott.

Egy fokhagymás lángossal tért vissza a partra. A barátai felcsattantak.

– Hiába beszélünk? – kérdezte Béka.

– Ez neked lángos? – húzta a száját Vidra.

– Se tejföl, se sajt? – fintorgott Kicsimackó.

Borz megrántotta a vállát, és falatozni kezdett. Ham-nyam-nyamm. Jóízűen lakmározott, nagyokat nyelt, és elégedetten hümmögött közben. A lángos pedig fogyott, fogyatkozott, már alig volt belőle, amikor Kicsimackó felkiáltott.

– Azért én megkóstolnám! – nyalta meg a száját.

Borz odatartotta a lángost, Kicsimackó habzsolva nagyot harapott. Aztán Vidra is falt egyet, és Béka is letört egy darabot. A lángos fittyre-fütytre elfogyott. A gyerekek visszaugrottak a Balatonba, és már repült is a strandlabda a magasba!

Haza kell menni

Véget ért a nyaralás, haza kellett indulni. Mackópapa lebontotta a sátrat, mackómama összecsomagolta a bőröndöket. Kicsimackó semmiben sem segített. Csak ült a fatuskón összefont karral, és zsémbeskedett.

- Nem akarok hazamenni! Örökre a Balatonon akarok maradni! – mondogatta.
- Várnak otthon a barátaid! Vaddisznó, Mókus, Nyuszi... – sorolta mackómama.
- És a kis házunk, a játékok, a kényelmes ágyikód... – tette hozzá mackópapa.
- Nekem jó a sátorban, és itt van Béka, Borz és Vidra is!

Ám borzék is szedelődzködtek. Berámolták a holmijukat az autójukba, dudáltak egy hangosat, kiintezettek az ablakon, és már ki is faroltak a kempingből. Akkor Béka ugrált oda Kicsimackóhoz.

- Mi megyünk! – brekegte vidáman.

Vidra is elköszönt. Ők a Balaton túlsópartján laknak, így a vízen át utaztak.

- Gyere, induljunk mi is! – simogatta meg Kicsimackó buksiját mackómama.
- Akkor Kicsimackó felállt, mancson fogta mackómamát, mackópapát, és tettek egy utolsó sétát a Balaton-parton.

– Szia, hinta! – búcsúzott Kicsimackó, és lökött rajta egy nagyot –, szia, homokozó! – simogatta meg a homokot –, szia, lángosos bácsi! – köszönt egy nagyot –, szia, nádas, sziasztok, hatyúk, sziasztok, kacsák, sziasztok, halacskák, és szia, Balaton! Jövőre találkozunk!

Kicsimackó bánatosan ült be az autóba. Mackómama elővette a rajzfüzetet, és hazáig belerajzolták az egész nyaralást. A sátrat, a zsebpecát, a katamaránt, a visszhangot, a békaúszást, a vízibiciklit, de még a vízi szörnyeteg mackómamát is! A képeskönyvet pedig otthon feltették a polcra, hogy meg lehessen nézegetni, amikor hiányzik a Balaton.

Tartalom

Tudok úszni?	5
Sátor	6
Pliccs-placcs-ploccs!	8
Alvás	11
Béka-vidra-halacska!	13
Palacsinta	15
Horgászás	17
Ki a vízből!	20
Borongós idő	23
Hajókázás	25
Irkafirka	28
A kikötőben	31
Vízibicikli	33
Balatoni cicoma	35
Hol vagyok?	37
Képeslap	39
A vihar	42
Tihanyi visszhang	44
Haza kell menni	46

@ Orchard Literary Agency

@ Orchard Literary Agency

@ Orchard Literary Agency